

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň Mgr. Sylvy Šiškeové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **N. H. N.**, zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2020, č. j. OAM-7/LE-BA02-HA08-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2020, č. j. 16 Az 36/2020-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalovaný uvedl, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až v době svého zajištění za účelem správního vyhoštění; potřeba legalizace pobytu na území České republiky však nemůže být azylově relevantním důvodem. Žalovaný rovněž neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany v žalobcem popisovaných problémech se soukromými osobami v zemi jeho původu ani v České republice. Posoudil také, že žalobcem uváděné skutečnosti neodůvodňují udělení humanitárního azylu.

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] V kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany požádal v důsledku problémů se soukromými osobami v České republice, které

jej pod slibem vyřízení pobytového oprávnění připravily o veškeré finanční prostředky. Před opuštěním země původu se zadlužil, prodal veškerý majetek a nyní se nemá kam vrátit. V případě návratu do země původu má obavu o svůj život a zdraví z důvodu výhrůžek ze strany věřitelů. Stěžovatel je nadále přesvědčen, že mu měl být udělen humanitární azyl. Žalovaný podle stěžovatele nedostatečně zjistil skutkový stav a porušil zásadu materiální pravdy; jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Rovněž rozsudek městského soudu pokládá stěžovatel za nepřezkoumatelný.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu. Nadále je přesvědčen o správnosti svého rozhodnutí, neboť v případě stěžovatele nebyla prokázána hrozba pronásledování v zemi původu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je podána oprávněnou osobou, včas a je přípustná. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je však také její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výklad institutu přijatelnosti a výčet jeho typických kritérií Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, na jehož odůvodnění nyní pro stručnost odkazuje.

[6] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, přičemž k pojmu nepřezkoumatelnost odkazuje na svou ustálenou judikaturu k této otázce (rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73). Nejvyšší správní soud námitce nepřezkoumatelnosti nepřisvědčil, neboť městský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami; s jeho závěry ostatně stěžovatel v kasační stížnosti polemizuje.

[8] Otázkou zjišťování skutkového stavu věci se judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně zabývala (rozhodnutí ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, či ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66). Žalovaný i městský soud vycházeli z relevantních podkladů a situací v zemi původu stěžovatele se zabývali. Žalovaný při rozhodování vycházel z podkladů splňujících požadavky stanovené rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS, podle něhož „*při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné*“. Zjištění ani posouzení skutkového stavu, stejně jako posouzení přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného městským soudem, nevybočilo z požadavků stanovených judikaturou.

[9] K obavě stěžovatele z návratu do země původu z důvodu možného vyhrožování ze strany věřitelů odkazuje kasační soud na rozsudek ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs

129/2005-54, v němž dovedl, že „*obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu*“. V rozsudku ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 185/2004 – 45, pak uvedl, že „*za pronásledování by mohlo být v souvislosti s ohrožením soukromými osobami pokládáno leda odmítnutí veřejné moci poskytnout ochranu před tímto ohrožením, pokud by toto odmítnutí mělo typicky povahu šikany ze strany veřejné moci pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu*.“ Obava stěžovatele z jednání soukromých osob v zemi původu je navíc v současné době toliko hypotetická. Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nemůže být ani špatná ekonomická situace či pouhá nespokojenost se stavem dodržování lidských práv v zemi původu (rozsudek ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003-40).

[10] Nejvyšší správní soud s odkazem na rozsudek ze dne 17. 2. 2011, č. j. 2 Azs 50/2010-49, podotýká, že institut mezinárodní ochrany není možné chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území České republiky. Nelze jej tedy využít jako náhradní řešení v případech, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro získání některého z pobytových oprávnění definovaných zákonem o pobytu cizinců, případně kdy je mu uloženo správní vyhoštění. Nejvyšší správní soud tuto snahu o legalizaci pobytu cizince prostřednictvím institutů azylového práva dlouhodobě odmítá (rozsudky ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003-60, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, č. 397/2004 Sb. NSS a další).

[11] K námitce týkající se humanitárního azylu je třeba připomenout, že na jeho udělení není právní nárok a rozhodnutí o něm podléhá správnímu uvážení. Jak kasační soud konstatoval v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, „*správní rozhodnutí pak podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry*“. Námitku týkající se neudělení humanitárního azylu přitom již dostatečně vypořádal městský soud.

[12] Nejvyšší správní soud uzavírá, že v dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak kasační soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Městský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které Nejvyšší správní soud neshledal důvod se odchýlit.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud tedy neshledal existenci důvodů přijatelnosti kasační stížnosti, pročež nepřikročil k podrobnému věcnému přezkumu kasačních námitek stěžovatele a kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení při odmítnutí kasační stížnosti vychází z § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. dubna 2021

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu